

kensomhelst Side man ser det, viser sig, at det kun er meget ringe Anstæffelser af Materiel, der ere foretagne paa Grund af den nordvestsjællandske Jernbanes Anlægning. Udvalget har, som sagt, ikke taget sin endelige Bestemmelse med Hensyn til dette Forslag, men ønsker at høre den ærede Indenrigsministers Udtalelser derom, og vil da gjøre Indstilling desangaaende ved 3die Behandling.

Det. Hansen: Der er kun et Punkt, i det foreliggende Lovforslag, med Hensyn til hvilket der ikke er opnaaet Enighed mellem Udvalgets Medlemmer; det er Spørgsmaalet om en Jernbane til Frederiksfund. Brede Medlemmer ville af den omdelte Betænkning se, at Udvalget her har delt sig i et Flertal og et Mindretal. Dette foreslaar for det Første, som den ærede Ordfører nu har udviklet, at man skal tilbagetage den Forlængelse af 4 Aar for det sjællandske Jernbaneselskabs Indløselighed, som blev givet i Loven af 23de Mai 1873, under den Forudsætning, at det sjællandske Jernbaneselskab erklærede sig villigt til at bygge en Bane fra den nord-sjællandske Bane ikke nordligere end Holte til Frederiksfund. Mindretallet foreslaar dernæst at negte det Forslag, som den ærede Minister har fremsat i sit Lovforslag om, at disse 4 Aars Forlængelse ogsaa kunde indbrømmes Jernbaneselskabet, naar det anlagde denne Frederiksfundsbane med Udgangspunkt fra Frederiksberg istedetfor fra et Punkt paa den nordsjællandske Jernbane, og disse Forslag som Mindretallet fremdeles sat i Forbindelse med den Udgang til Kjøbenhavns Havn, som skulde tilveiebringes ad den gamle Jernbandedæmning fra det Punkt, hvor den støder til den nuværende Jernbane, nemlig Vigerslev. Jeg skal minde om, at Loven af 23de Mai 1873 i den Skikkelse, den nu har, blev vedtagen af Folkethinget med et Dvorttal af 59 Stemmer mod 24. Der var gaaet en grundig Drøftelse iforveien, Sagen var kommen tilbage fra Landstinget, og derefter blev Loven vedtagen med det nævnte betydelige Dvorttal. Det kan vel være meget rigtigt, hvad den ærede Ordfører bemærkede, og hvad der ogsaa er bemærket i Betænkningen, at en stor Del Medlemmer af nærværende Thing ganske vist havde en vis Betænknelighed ved at gjøre dette Offer. Det maatte vistnok ikke alene for de Medlemmer, der vare i Flertallet, da Sagen her var til 3die Behandling i 1873, men overhovedet for Thingets Medlemmer, stille sig noget tvivlsomt, om man af Hensyn til den Egn, hvorom her er Tale, nemlig Frederiksfunds-Egnen og Horns Herred, kunde forsvare at gjøre det Offer, der forlangtes. Brede Medlemmer ville minde, at Forslaget, saaledes som det kom fra den da værende Indenrigsminister, gik ud paa, at der skulde gives en Forlængelse af 4 Aar, naar det sjællandske Jernbaneselskab overhovedet gik ind paa at bygge en

Sidebane til Frederiksfund, ligegyldigt fra hvilket Punkt, og at der navnlig fra det nævnte Selskabs Side var tænkt paa at lade denne Sidebane udgaa fra Sillerød eller Villerød. Udvalget fandt imidlertid, at en saadan Sidebane fra Sillerød vilde afgive en høist ueglselig Forbindelse for vedkommende Egn med Hovedstaden, og man blev derfor i Udvalget enig om, at det Offer fra Statskassens Side, hvorom der var Tale, ikke burde gjøres for at skaffe denne Egn en Jernbaneforbindelse, som den ansaa for meget ueglselig. Naar man derimod kunde skaffe denne Egn, Frederiksfund og Horns Herred, en Forbindelse med Hovedstaden, som tilfredsstillende dens Nasser, fandt man at kunne gjøre et Offer, og man indsatte derfor i Loven den Bestemmelse, at, saafremt Sidebanen kom til gaa fra et Punkt ikke nordligere end Holte, skulde det sjællandske Jernbaneselskabs Uopsigelighehed forlænges paa 4 Aar. Man gjorde det af Hensyn til denne Egn, fordi den gjentagne Gange fra Lovgivningsmagtens Side var bleven skuffet i sine Forventninger om at faae en Jernbane til Hovedstaden. Den blev skuffet derved, at Loven af 25de Juni 1870, der handler om en Bane fra Kjøbenhavn over Frederiksfund til Kallundborg, og som i sin Tid var meget omtalt, ikke kom til Udførelse, hvorimod det sjællandske Jernbaneselskab kom til at anlægge Jernbanen til Kallundborg med Roskilde som Udgangspunkt. Den heromhandlede Egn blev ligeledes paa anden Maade skuffet derved, at denne Bane fra Roskilde til Kallundborg fik en Retning paa Stykket mellem Roskilde og Holbæk, som førte den helt bort fra Horns Herred, saaledes at denne Egn ikke kan faae Nytte af denne Bane. Med dette for Die og med særligt Hensyn til denne Egn, der saaledes er bleven skuffet, besluttede Regjeringen og begge Rigsdagens Afdelinger sig til at gjøre det Offer, hvorom her er Tale, nemlig at forlænge det sjællandske Jernbaneselskabs Uopsigelighehed med 4 Aar. Da vi engang have taget denne Beslutning og laaet den fast i en Lov, der ikke er stort ældre end 1½ Aar, forekommer det mig ikke, det gaar an nu at ville tage den Indbrømmelse, man har gjort overfor disse Interesser, tilbage, naar der ikke foreligger nogen som helst Grund dertil, thi jeg kan navnlig ikke anerkjende, at det skulde være en berettiget Grund til at gjøre Forandring i det, vi vedtog for 2 Aar siden, at denne Lov ikke faktisk er bragt til Udførelse fra det sjællandske Jernbaneselskabs Side, saaledes som den ærede Ordfører anførte. Det var nemlig, da Loven blev vedtagen, aldeles givet, og det blev, saavidt jeg erindrer, udtalt i Regjeringsforslagets Motiver, at denne Bane til Frederiksfund ikke skulde anlægges, og ikke vilde kunne blive anlagt, forinden Banen til Kallundborg var færdig, men det er først for ganske nylig, at denne Bane er bleven færdig, og der har derfor ikke kunnet være Tale om, at Banen til Frederiksfund skulde have kunnet